

Afbedling er der 102. Nu bliver Spørgsmaalet: hvad skal der gjøres med denne Alderdomsforsørgelseskasse, som paa denne Maade er delt i to Affnit? Efter 15 Aars Tjenestetid tilkommer der 21 Personer Pension, naar de affbediges uden egen Skyld. Der er nu Ingen af dem, der har tjent i 15 Aar; Bestemmelsen kan altsaa ikke komme til Anvendelse paa dem, ikke ligefrem i det Mindste. Hvad skal der nu gjøres her? Ja, det er et Spørgsmaal, som Enhver vil sige, maa have en Løsning, men Enhver maa ogsaa tilstaa, at der ikke er Spør af nogen Løsning i det ærede Fler-tals Vædringsforslag. Og paa samme Maade gaar det med Alderdomsforsørgelseskassen, hvad skal der gjøres ved den, hvorledes skal dermed forholdes? Ja, der er ligesaa lidt givet noget Svar herpaa, og dog maa der gives et Svar. Hensigten med Vædringsforslaget er jo den: ikke at forhindre det kongelige Theaters Drift, men kun midlertidig at standse den. Seg vil ikke optaste det Spørgsmaal, — da det saa let faar en personlig Karakter — hvorlænge Lønningen skal vare, men jeg vil blot spørge det ærede Fler-tal, hvorledes det egentlig har tænkt sig, at Ordningen skal gaa for sig, naar denne Tid engang kommer, da man faar en Minister, til hvem man med fuld Tillid kan betro Theatrets Drift. Seg skal affbedige det kongelig ansatte Personale, sætte det paa Vente-penge med den Forpligtelse igjen at modtage fast Ansættelse. Her ere vi ude over Banskeligheden, thi forudsat at de leve, maa de Alle staa til Raadighed igjen, naar Dieblisset kommer; men det er kun det lille Antal af det kongelige Theaters Personale, der er kongelig ansat, og der er blandt dem, der ikke have kongelig Ansættelse, Mænd og Damer, som paa ingen Maade kunne undværes ved Theatrets Drift, naar dette nogenlunde skal svare til sin Hensigt, og naar de blive jagte ud, hvor har man da tænkt sig, at min Eftermand skalde finde dem igjen? Dette er dog et Spørgsmaal, som man skalde være betænkt paa at have Svar paa itide; thi det turde ellers let hælde sig, at der ikke blev Noget af den Drift, som man havde tænkt sig skalde foregaa, og det turde endnu lettere hælde sig, at den Drift, man satte i Gang, betalte sig meget daarlig. Smidlertid er dette jo et underordnet Moment i Sammenligning med, hvad det kommer an paa. Det, som det kommer an paa, er altsaa at gjøre Noget, som skalde være mig saa ubehageligt som muligt, det er at bevise for Verden, at, naar man nu foreslaar her paa Finantsloven at lukke det kongelige Theater, at standse dets Drift, saa er det ikke Fler-tallet, der gjør det. Det er Fler-tallet, der foreslaar det, men det lægger Høgt nok — thi dette Fler-tal har stor Interesse for Kunsten — hele Ansvar over paa Ministeren, der ikke skyndsomt gaar sin Vej, naar et saadant Forslag kommer frem. Det var denne Deduktion, som den ærede Ordfører gav os; den var noget sin, det indrømmer jeg, men

jeg tror dog egentlig ikke, naar det kommer til Stykket, at den vil overtude ret Mange. Seg føler mig overbevist om, at de Allerfleste dog ville se, hvad det egentlig er, det her kommer an paa, og hvem det er, der bryder Freden ved det kongelige Theater.

Endnu har jeg et Vædringsforslag tilbage at omtale; det er Vædringsforslaget til § 9. Det Vædringsforslag, som Fler-tallet her har stillet, angaaende de Midler, der ere afdragne geistlige Embeder, indlede den ærede Ordfører med en Bemærkning om, at det var det gamle Spørgsmaal, som nu her skalde gjenoptages, om de Midler, hvoraf Geistligheden lønnes, ere Kirkens Midler eller Statens Midler. Seg veed ikke, mod hvem den ærede Ordfører rettede denne Bemærkning. Dverfor mig er den i alt Fald aldeles overflødig, eftersom jeg har forelagt Rigs-dagen et Lovforslag, hvori det klart og bestemt er udtalt, at jeg betragter dem som Statens Midler. Sikkert har jeg hørt nogen Anden fremsætte den modsatte Ansættelse, i det Mindste ikke her i Rigs-dagen, saa at jeg ikke synes, at der var nogen Grund til at komme ind paa dette gamle, ofte behandlede og indtil Trivialitet drøttiggede Spørgsmaal om, hvorvidt det er Statens Midler eller ikke. Seg vedkjender mig, at det er Statens Midler, og den ærede Ordfører er jo af samme Mening. Han udviklede nu nærmere, at Fler-tallet havde været godmodigt, man havde taalt, at disse Statsmidler ikke inddroges paa Finantsloven, men det var en Godmodighedssag, saalænge det gik ved det Gamle, kunde man ogsaa til Nød lade det gaa endnu; havde man ladet det vare saalænge, kunde man lade det vare nogen Tid endnu; men efter at der var gaaet frem paa en ny Maade med Raadighed over disse Midler, stillede Sagen sig anderledes. Ifjor var det ikke ganske den samme Betragtning, som gjorde sig gjældende for Udvalget; det saae dengang hen til en stor Fond, som skalde være dannet af mig, i hvilken jeg inddrog en Mængde af de største Præstefalds Indtægter. Man tænkte sig mig sidende midt i en umaadelig Klasse, hvor Kronerne styrkede ned omkring mig, og det forarbejdede, at en saadan Fond ikke blev optagen paa Finantsloven. Naar det endda var blevet ved det Gamle, hed det ifjor, saa kunde man have fundet sig deri; saa kunde det have passeret endnu, men efter at Fonden var dannet, var det umuligt. Nu er man bleven opmærksom paa, at der ikke eksisterer en saadan Fond, albrig har eksisteret og albrig har været paatænkt at oprette en saadan Fond. De Midler, der klippes af de store Præstefald, behandles som alle andre Stiftsmidler uden at henlægges i nogen Fond. Da man nu i Aar har gjort denne Opdagelse, skalde man tro, at saa faldt Sagen hen; men nei, saa gjælder pludselig det, som ifjor var Søndagen, slet ikke i Aar. Det er den Forandring, der er